

CAPITOLUL DOUĂZECI

— C ass... Cassidy! Oh, Dumnezeu, Cassidy, trezește-te!

Deschid ochii și văd cenușiu.

Îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt, o alta să realizez că stau întinsă pe spate. Mă holbez la pietrele întunecoase și netede ale tavanului unei celule.

Jacob și-a încrucișat picioarele alături de mine, cu unghiile săpând în umărul meu, și știu că ceva nu e în regulă, pentru că nu numai că simt prinderea lui, ci și doare. Brațul lui e solid pe brațul meu. În carne și oase.

– Ce s-a întâmplat? întreb. Se aude o mormăitură incoerentă.

Jacob mă ajută să mă ridic. Mă uit în jos la mine și respir convulsiv. Sunt decolorată complet, ca o fotografie ștersă, ca Jacob, ca oricare altă fantomă din Văl. Dar nu lipsa culorii e ceea ce mă înfioară. Ci lipsa luminii. Strălucirea din spatele coastelor mele, acea bobină constant alb-albăstruie *a dispărut*.

Apoi totul se derulează înapoi.

Corbul în Roșu.

Mâna ei căutând prin pieptul meu.

Panglica strălucitoare înfășurată pe degetele ei.

Altă amintire se ciocnește de asta – Lara punându-și mâna pe pieptul ei.

Noi avem ceva ce ei vor.

Dacă ea reușește să apuce o viață ca a ta... ar fi dezastruos.

Mă clatin pe picioare, capul se rotește.

– Unde e?

Celulele de pe fiecare parte sunt pline de fantomele prizonierilor, dar nu prea apuc să-i observ, în timp ce mă împiedic pe scări în sus și ies în curtea interioară a castelului. Careul e plin de soldați-fantome cu baionete la arme, bărbați în haine cu croială aleasă, femei în rochii cu corsete. Dar niciun semn al Corbului.

Caut în jur să apuc Vălul, să-l trag deoparte și să plonjez înapoi în lumea celor vii. Dar degetele mi se strâng doar în aer.

Nu.

Nu din nou.

– Cassidy, zice Jacob, dar nu mă pot concentra.

Închid ochii și încerc să-mi imaginez țesătura cenușie atingându-mi degetele, cortina mângâindu-mi palmele și...

Prind ceva, ceva subțire, dar care e acolo.

Deschid ochii, răsuflu adânc observând Vălul în mâinile mele. Dar când încerc să trag de material într-o parte, nu pot.

Nu pot pentru că nu găsesc o margine a cortinei.

Pentru că nu *există* o margine. Vălul se răsuțește în jurul degetelor mele, unduindu-se ușor sub atingere, dar nu contează cum trag, cortina nu mă lasă să trec. Mă arunc cu toată greutatea pe țesătura cenușie, care se întinde, devine compactă, dar nu se rupe. Nicio îndoială de ce e atât de greu pentru o fantomă să ajungă în lumea noastră, să lase orice fel de semn.

Dar nu sunt o fantomă.

Sunt un mijlocitorist. Un între-lumi. O trecătoare prin *Văl*.

Asta înseamnă că am un picior în fiecare dintre lumi.

Asta înseamnă că mă pot întoarce.

Trebuie să fiu în stare să mă întorc.

Jacob zice ceva, dar nu pot să-l aud, nu peste urletul panicii oarbe din urechile mele.

Apoi șocul atunci când o văd.

Ea e tocmai de partea cealaltă a curții și de cealaltă parte a Vălului. Dar pot să o văd, clară ca sticla, de parcă cineva a tăiat o fereastră prin ceață. Mantia ei roșie. Părul ei negru. Lumina vieții mele încolăcită pe mâna ei.

Corbul privește înapoi la mine, prin Văl, și surâde.

Și apoi se întoarce și alunecă prin mulțime.

Nu pot s-o las să dispară cu asta.

Nu pot s-o las *să dispară*.

Dar e deja dusă și eu rămân, lovind în Văl, în timp ce se întărește, trecând de la cortină la perete sub mâinile mele.

În fine, înregistrez vocea lui Jacob:

– Îmi pare rău, Cass. Am încercat să te previn că era o cursă. N-ar fi trebuit să vii după mine.

– A trebuit, zic, dar cuvintele sunt subțiri, chiar pentru mine. Privesc în jos, din nou, la mâinile mele. Nu sunt atât de luminoase cum ar fi trebuit să fie. Nu atât de pigmentate. Nu atât de reale.

Nu. Nu. Nu. Cuvântul îmi zdrăngăne în cap. Nu știu dacă e doar o negație sau faptul că sunt prinsă în Văl ca toate celelalte fantome și, la fel ca ele, nu pot face față adevărului. Adevărul e că, fără acea lumină, fără acea viață, sunt... opusul vieții, sunt... sunt moar...

– *Nu*, zice Jacob cu o energie bruscă. Tu nu ești opusul vieții. Ești doar *temporar fără o viață*. Și astea sunt lucruri foarte diferite. Vezi tu, una este pierdută pentru totdeauna și cealaltă este doar *rătăcită*, așa că tot ce trebuie să facem este să găsim viața ta și să o luăm înapoi.

În general, eu sunt cea care îl târăsc pe Jacob departe de gândurile sumbre. Și, chiar dacă el încearcă mult prea tare să mă facă să cred, eu sunt chiar ușurată că încearcă. Îmi dă ceva de care să mă pot agăța.

– Cassidy...?

Mă întorc la sunetul numelui meu. Vine de foarte departe, distorsionat de Văl, transformat în ceva ascuțit și subțire. Dar știu acea voce. Am știut întotdeauna acea voce. *Mami*.

Și, deodată, panica mea prinde altă formă.

– Mami, strig înapoi, dar vocea mea se aude ca opusul unui ecou, mută. Ea nu mă va auzi niciodată.

Mă lipesc cu totul de Văl, străduindu-mă să văd dincolo de lumea celor morți și în lumea celor vii. E ca și când ți-ai

arăta fața printr-un bol plin cu apă, fără aer și în jur totul e cam vălurit.

– Cassidy...?

De data asta mă strigă tati. La început, tonul lui e normal, ca și când doar nu m-a reperat. Ca și când suntem hai-hui din nou. Chiar ca mai înainte. Dar, de fiecare dată când părinții mei pronunță numele meu, vocile lor devin mai subțiri, mai înalte, cu îngrijorarea crescând în ton.

– Sunt chiar aici! strig și, de jur împrejurul curții interioare, toți bărbații și femeile din vremurile vechi își întorc capetele.

Dar, dincolo de Văl, părinții mei îmi tot strigă numele.

Eu pot să-i văd, dar ei nu mă pot vedea.

Eu pot să-i aud, dar ei nu mă pot auzi.

Și, deodată, înțeleg ceea ce mi-a spus Lara despre fantomele care nu sunt în Văl la decizia lor. Despre faptul că sunt prinși.

Fantomele nu stau pentru că vor asta.

Ele stau pentru că nu pot merge mai departe.

Tati scoate telefonul mobil din haină și inima îmi tresare în timp ce scormonesc după telefonul de urgență din buzunar. Îl țin strâns până mă dor degetele. Dar deja știu că nu va funcționa.

Tati formează, dar mobilul din mâinile mele nu sună deloc.

Findley apare alături de părinții mei, scoțiana lui cântată e doar puțin mai mult decât un suspin prin zidul îngroșat.

– ...sunt sigur că nu poate fi departe...

Nici nu-și dă seama câtă dreptate are.

– O s-o găsim..., continuă el.

Mă întorc disperată spre Jacob.

– Trebuie să le atragi atenția. Trebuie să *faci* ceva dincolo.

Jacob pălește.

– Cass, nu am fost niciodată în stare să...

– Te rog, îl implor. Trebuie să încerci.

Jacob înghite în sec, apoi dă din cap cu hotărâre.

– Okay, zice el. Stai aici.

Ca și când am de ales.

Se apropie și Vălul își face simțită prezența între degetele sale, solid, dar flexibil, ductil. Pentru o secundă, în timp ce el apasă pe cortină și ceața se subțiază, pot vedea lumea de dincolo și cred că e pe cale să funcționeze.

Dar apoi mâna lui Jacob începe să tremure și Vălul îl respinge. Jacob se poticnește împins înapoi și speranța mea se scufundă.

– Nu înțeleg, zice, frecându-și degetele.

Dar eu cred că da.

Jacob și cu mine am fost întotdeauna amestecați, legați împreună. Și a fost întotdeauna în stare să treacă dincolo, dar asta a fost când și *eu* puteam. El putea intra în lumea mea și eu puteam intra în a lui. Dar acum, că sunt prinsă aici, la fel e și el.

Un soldat-fantomă ne taie calea, blocându-mi vederea. Vălul se ondulează și lumea de dincolo se estompează ca un vis.

– Țsta nu-i loc pentru copii, mormăie soldatul, arătând spre curtea castelului. Dă-i drumu' d-aci, ori te zvârl într-o celulă.

Vocile părinților mei se sting.

– Așteaptă, zic, încercând să mă strecor pe lângă soldat. Mă apucă de guler și mă împinge înapoi spre Jacob. Ne împiedicăm de pietrele din caldarâm, soldatul se încruntă la noi. Jacob se ridică în picioare și mă ridică și pe mine.

– Haide, îmi zice la ureche. Nu putem sta aici.

Dar nu pot nici să-mi părăsesc părinții.

Jacob își încolăcește brațele în jurul meu și mă trage.

– O să rezolvăm asta.

Vocea lui e o ancoră. Vorbele lui sunt o plută.

– Ai dreptate, zic.

Trebuie să-mi iau viața înapoi.

Mă eliberez și o iau direct spre poarta castelului, forțându-mă să mă îndepărtez de părinții mei, și de Findley, și de echipa de filmare, departe de sunetul numelui meu plutind în aer. Jacob nu trebuie să întrebe unde mergem. Îmi citește gândurile, așa că el deja știe.

Mergem să obținem ajutor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Câteodată, ajutorul e un loc și câteodată e o persoană,
iar câteodată e un pic din fiecare.

Ne așternem la drum, gonind pe aleile castelului, prin portcullis și prin poarta principală.

Trebuie să ajungem la Lane's End.

Trebuie să o găsim pe Lara.

Ne grăbim în jos pe principalul șir de trepte, care ne scoate în vârful căii Royal Mile. Celălalt Edinburgh a dispărut, ascuns în spatele cortinei. Aici, în Văl, un ciudat, vechi oraș prinde formă, colcăind de... ei bine, nu viață, ci mișcare. Lume.

Acesta este *adevăratul* oraș al fantomelor.

Sunt peste tot, unele în haine moderne și altele în veșminte de modă veche. În timp ce privesc o duzină de scene diferite în plină desfășurare, e destul de clar că Lara a avut dreptate – fiecare stafie e prinsă în timpul ei, în bucla ei.

Bocitoarele se adună sub o mare de umbrele.

O femeie într-o rochie lungă împinge un cărucior împodobit, gângurind către interiorul său ascuns.

Un grup de bărbați care poartă kilturi pășesc împiedicați, accentul lor fiind prea îngroșat pentru a putea fi înțeles.

– Vino înapoi aici! mugește un bărbat și mă întorc, crezând că vorbește cu mine, dar, o secundă mai târziu, un băiețel trece ca o săgeată pe lângă noi, ținând strâns o bucată de pâine. Vânzătorul își cere banii, în timp ce băiatul aleargă în stradă, chiar în fața unui cal și a unei căruțe.

Mă întind să-i prind brațul, dar e prea târziu. Băiatul se împiedică și calul se ridică în două picioare și îmi strâng ochii închiși, așteptând ciocnirea, dar nu se produce. O clipă mai târziu, băiatul, și bărbatul, și calul, și căruța au dispărut. Undeva, bucla începe din nou.

– Haide, Cass, zice Jacob, luându-mă de mână.

Îeșim de pe Royal Mile și universul pâlăpăie, se schimbă. E ca și când ne-am muta dintr-o cameră în alta, într-o casă fără sfârșit. Sunt momente când pare golită, o pânză cenușie fără nimic altceva, și altele când fantomele și amintirile se aștern atât de multe încât e greu să te concentrezi.

O femeie în haine de epocă se năpustește din cadrul unei uși.

Smocuri de fum se înalță deasupra unei clădiri din lungul străzii.

Un bărbat într-o mantie cu glugă avertizează lumea să stea deoparte.

N-am fost niciodată în Văl atât de mult timp. Chestiile ar fi trebuit să devină tulburi până acum, dar, dimpotrivă, devin

tot mai clare. Nu mă simt amețită, confuză, răătăcită sau alte lucruri pe care o persoană în viață s-ar presupune că le-ar simți dacă ar petrece prea mult timp în lumea celor morți.

Ăsta e semn prost, iar eu știu asta, și la fel știe și Jacob, care-mi strânge mâna, în timp ce gonim spre Lane's End. Dar, pe măsură ce suntem mai aproape, tot mai mult am senzația că mergem în direcția greșită. Ceea ce n-are niciun sens.

Întoarce-te! zic picioarele mele.

Mergi încolo! zic brațele mele.

Urmează-mă! zice inima mea.

Dar nu pot să cred nimic, nu aici în Văl.

Lane's End apare în orizontul nostru și un mic oftat de ușurare îmi scapă din piept. Sunt atât de bucuroasă să văd acea ușă vopsită roșu aprins.

Încerc să nu mă îngrijorez de ceea ce înseamnă că Lane's End există aici în interiorul Vălului. Că ultimele momente ale cuiva trebuie că sunt legate de acest loc.

Mă năpustesc, deschizând ușa.

– Lara! o chem din holul de la intrare.

– Lara! o strigă Jacob, în timp ce urcăm scările spre 1A.

Probabil că nu poate să ne audă, nu prin Văl, dar noi o chemăm oricum.

Ușa apartamentului ei e deschisă vraisește și pășim înăuntru. Arată mai vechi, mai ciudat, îngrămădit cu cărți și cu tapet diferit. Bineînțeles, acesta nu e apartamentul *Larei*. Dar, chiar acum, e cel mai aproape de ceea ce putem obține.

Trebuie să sper că e destul de aproape.

Mă apăs pe Văl, încercând să văd printr-o draperie ce pare să devină tot mai groasă pe măsură ce trec secunde. Când lumea de dincolo apare, în final, în fața ochilor noștri, e neclară de parcă ne-am holba la două fâșii de film care n-au fost potrivite prea bine.

Inima îmi îngheață, pentru că, neclar sau nu, pot vedea că spațiul este gol.

Ar trebui să fiu surprinsă, dar nu sunt. Știam că n-ar trebui să fie aici. Doar că nu știu *cum* de știu.

– Sal'tare, sal'tare, zice o voce joasă în spatele meu.

Jacob sare și eu mă rotesc, ca să mă trezesc cu un om bătrân într-un halat. Are o pipă între buze și o carte la subraț. E-o fantomă, partea asta-i evidentă, dar e ceva la el ce pare totuși... solid. Prezent. În cazul tatălui îndurerat din casa înghețată, era clar să pășisem în amintirile lui. Chiar și când vorbea cu mine, el era într-o ceață deasă.

Dar acest bărbat nu pare a fi blocat într-o buclă. Când se uită la mine, la Jacob, pot să spun că el ne vede pe bune.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă cu voce amabilă.

– Eu o... caut pe Lara, mă bâlbâi.

– Ah, mi-e teamă că nepoata mea nu-i acasă.

– Nepoata ta?

– Cât de nepoliticos, zice bărbatul, întinzându-și mâna.

Sunt Reginald Weathershire. Prietenii îmi zic Reggie.

Desigur, *domnul* Weathershire.

Lane's End – acesta trebuie să fie Vălul său.

– Cassidy Blake, zic, strângându-i mâna.

Domnul Weathershire se încruntă.

– A vorbit de tine. Dar – își clatină capul – a zis că tu ești – gesticulează spre cămașa mea, unde ar trebui să fie lumina – ca ea.

– Nu sunt o fantomă, zic, împiedicându-mă de cuvânt. A fost doar o foarte lungă zi.

– Bună, eu îs Jacob, o taie el, și fără să fim nesimțiti, dar suntem un pic pe fugă. Știți cumva unde s-a dus nepoata dumneavoastră?

Domnul Weathershire clatină din cap.

– Mi-e teamă că nu prea ies afară zilele astea.

Panica îmi umple plămânii cu apă.

Cum naiba s-o găsim pe Lara?

Mă întorc într-un cerc lent, încercând să-mi imaginez ce-i de făcut. Dar Vălul nu are răspunsuri. Închid ochii și mă forțez să respir, încercând să mă concentrez pe aerul care intră în plămânii mei, bobina din interiorul pieptului meu...

Stai.

O bobină?

E acolo, chiar în spatele coastelor mele, aceeași atragere pe care am simțit-o atunci când am întâlnit-o prima dată pe Lara. Ca și când era un fir întins între noi. O simt și acum, doar că nu mă trage spre apartament, ci afară pe hol, în jos, pe scări.

– Trebuie să mergem.

– Așteaptă, unde? întreabă Jacob.

– Cred că știu cum să o găsim, zic, deja îndreptându-mă spre ușă.

Dar ceva mă face să mă uit în urmă.

Domnul Weathershire este de cealaltă parte a camerei, strecurându-și cartea într-un spațiu liber de pe raft. După cum

zicea Lara, el e o fantomă și ar trebui trimis de aici. Dar nu pare pierdut. Nu pare prins.

– De ce ești aici? întreb.

Se uită în jur cu drăgălășenie.

– Cred că nu sunt gata să zic la revedere.

– Și Lara te lasă să stai?

Chicotește ușor.

– Fiecare dintre noi are nevoie de cineva care să ne vadă clar.

Hmm. Probabil că, la urma urmei, Lara are un punct slab.

– Și probabil că eu îs Skull Shooter, zice Jacob. Fără supărare, Cass, dar nu-mi pasă de Astropuful²¹ interior al Larei. Îmi pasă de cum îți luăm viața înapoi și, ca să facem asta, avem nevoie să dăm de ea.

Jacob are dreptate, bineînțeles.

Urmăresc atragerea, o las să mă conducă pe scări și afară pe stradă. Mami întotdeauna mi-a zis să ai încredere în stomacul tău, ceea ce fac.

Ai stat vreodată în vârful unui deal? E o dorința firească de a te trage în jos, felul în care picioarele o iau la goană imediat ce pornești, atracția gravitațională care te trimite mereu, mereu, mereu la baza pantei.

Chiar așa mă simt acum.

Ca și când Lara e la poalele dealului și eu sunt atrasă spre ea.

Tot ceea ce trebuie să fac e să am încredere în picioarele mele și să merg.

²¹ *Hufflepuff* (în original) – una dintre cele patru case ale Școlii de magie, farmece și vrăjitorii Hogwarts, din seria *Harry Potter*. (n. red.)